Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 6. Warszawa, dnia 10 marca 1939 r. **Rok XXII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 75 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P.K.O. Nr 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych“ zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnetrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników wyłącznie za zaliczeniem pocztowym.

Ogłoszenia o wydawnictwach związanych z zagadnieniami administracji państwowej przyjmowane są wyłącznie na warunkach podanych w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dn. 31 stycznia 1938 r. Nr 4, poz. 14 po uprzednim wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. Nr 30197 z podaniem tytułu wpłaty.

Ceny ogłoszeń: cała strona 50 zł, 1/2 str. 30, 1/4 str. — 15 zł.

Redakcja zastrzega sobie prawo odmowy umieszczenia ogłoszenia w całości lub jego części bez podania motywów.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20. Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr. 10.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. 16.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 50 — 55.

III. INNE WYDAWNICTWA.

IV. ORZECZNICTWO.

C. BIBLIOGRAFIA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

37.

OKÓLNIK Nr 10

z dnia 8 marca 1939 r.
w sprawie przepierzeń drewnianych na strychach.
(Nr AP. 33-134).

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Wobec podnoszonych wątpliwości, czy drewniane przepierzenia i drewniane ścianki działowe, znajdujące się na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów budynków uważać należy za przedmioty, które powinny być usunięte z tych pomieszczeń, zgodnie z postanowieniem § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 października 1938 r. wydanego w porozumienia z Ministrami Spraw Wojskowych i Przemysłu i Handlu o zapobieganiu powstawania i rozszerzania się pożarów w budynkach (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 590) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że ścianki działowe lub przepierzenia na strychach nie mogą być uważane za przedmioty w rozumieniu § 2 wymienionego rozporządzenia, o ile stanowią integralną część budynku.

Jednocześnie Ministerstwo zwraca uwagę, że w przypadkach, gdy ścianki lub przepierzenia zostały wykonane bez pozwolenia właściwej władzy policyjno-budowlanej albo niezgodnie z takim pozwoleniem, władza ta, na podstawie art. 380 prawa budowlanego, może zarządzić usunięcie tych ścianek lub przepierzeń, jako zagrażających bezpieczeństwu publicznemu w razie pożaru, przez utrudnianie prowadzenia akcji ratowniczej.

(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

Otrzymuje do wiadomości:
Inspektor Obrony Powietrznej Państwa.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

38.

PISMO OKÓLNE

z dnia 10 marca 1939 r.
o podatku specjalnym od wynagrodzeń w okresie 1939/40
(Nr GB 10-20-4).

Do
Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę, P. P. Starostów oraz Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 3 marca 1939 r. Nr D.III.2706/3/39 w sprawie specjalnego podatku od wynagrodzeń w okresie od 1 kwietnia 1939 r. do 31 marca 1940 r.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU

Otrzymują nadto:
Komenda Główna Policji Państwowej,
Główny Urząd Statystyczny,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku w Katowicach.

MINISTER SKARBU
L. D. III. 2706/3/39
Warszawa, dn. 3.III 1939 r.

Do
Kancelarii Cywilnej, Gabinetu Wojskowego Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu, Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw w miejscu.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że uchwalony przez Sejm i Komisję Budżetową Senatu art 13 projektu ustawy skarbowej na okres od 1 kwietnia 1939 do 31 marca 1940, która wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.. zawiera następujące przepisy:

„(1) Przedłuża się do dnia 31 marca 1940 r. dla celów równowagi budżetowej moc obowiązującą dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 503) ze zmianami, wprowadzonymi ustawą z dnia 30 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 187) oraz wynikającymi z artykułu niniejszego.

(2) Podatek ten będzie pobierany od wynagrodzeń.

a) wypłacanych w czasie od dnia 1 kwietnia 1939 r. do dnia 31 marca 1940 r., bez względu na to, za jaki czas wynagrodzenia te przypadają,

b) wypłacanych za czas od dnia 1 kwietnia 1939 r. do dnia 31 marca 1940 r., bez względu na czas wypłaty,

według następujących skal:

1) przy wynagrodzeniach, wolnych od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych:

Stopień	Wysokość wynagrodzenia wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	200	250	3
2	250	500	7
3	500	1.000	11
4	1 000	2.000	17
5	2.000		25

2) przy wynagrodzeniach, od których opłaca się państwowy podatek dochodowy, opłaty

emerytalne lub składki na rzecz ubezpieczeń społecznych, albo też niektóre z tych obciążeń:

Stopień	Wysokość wynagrodzenia wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	220	300	2
2	300	560	4
3	560	1.150	7
4	1.150	2 350	10
5	2.350		15

(3) Określone w art. 3 pkt. 1 lit. a) i b) dekretu z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 503) stawki wynagrodzeń wolnych od podatku specjalnego podwyższa się ze 100 do 200 zł i ze 110 do 220 zł.

(4) Rada Ministrów może, na wniosek Ministra Skarbu w drodze rozporządzeń skracać terminy, określone w ust. (2) lit. a) i b), obniżać stopy procentowe, ustalone w ust. (2) pkt. 1) i 2) oraz podwyższać stawki wynagrodzeń wolnych od podatku specjalnego.

(5) Związki samorządu terytorialnego, związki międzykomunalne (celowe) oraz przedsiębiorstwa, banki, zakłady i instytucje tych związków, Związek Rewizyjny Samorządu Terytorialnego, komunalne kasy oszczędności i banki komunalne mogą, działając zgodnie z ustawą o finansach komunalnych, nie pobierać podatku specjalnego od wynagrodzeń, wypłacanych ze swoich funduszów".

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie zarządzeń podległym władzom i urzędom oraz podległym nadzorowi instytucjom prawno publicznym, objętym przepisami o specjalnym podatku od wynagrodzeń, przygotowujących pobór tego podatku według norm, ustalonych w ust. 1), 2) i 3) przytoczonego art. 13 projektu ustawy skarbowej.

O uchwaleniu powyższego przepisu ustawy przez Izby Ustawodawcze nastąpi oddzielne zawiadomienie.

(—) E. Kwiatkowski
MINISTER

39.

PISMO OKÓLNE

z dnia 10 marca 1939 r.

o odroczeniu służby wojskowej słuchaczom Kursów Gorzelniczych w Dublanach.

Do
Urzędów Wojewódzkich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że Państwowe Kursy Gorzelnicze w Dublanach uprawniają do odroczeń służby wojskowej na podstawie art. 66 pkt. c) ustawy o powsz. ob. wojsk.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 6 marca Nr 16 Rok 1939

Poz. 92. Ustawa z dnia 23 lutego 1939 r. o dodatkowych kredytach na rok 1938/39.

Poz. 93. **Ustawa z dnia 23 lutego 1939 r. o zespoleniu samorządu szkolnego z samorządem terytorialnym.**

Art. 1. (1) Powołuje się specjalne organy samorządu terytorialnego: komisje oświatowe oraz komitety szkolne dla współdziałania z władzami szkolnymi i dla wypełniania zadań w zakresie realizacji powszechnego nauczania i dokształcania, zakładania, utrzymywania i budowy publicznych szkół powszechnych i dokształcających oraz dla wykonywania innych prac, podejmowanych przez samorząd terytorialny w dziedzinie oświaty i kultury.

(2) Znosi się dotychczasowe organy samorządu szkolnego; zakres ich działania przechodzi na komitety szkolne i na właściwe organy samorządu terytorialnego w granicach, określonych w ustawie niniejszej.

Art. 2. Komisja oświatowa gminy wiejskiej lub miejskiej:

1) stawia wnioski do budżetów i opiniuje preliminarze budżetowe poszczególnych publicznych szkół powszechnych i dokształcających i preliminarz budżetu gminy na cele szkolnictwa, oświaty i kultury oraz czuwa nad zużytkowaniem sum, przeznaczonych w budżecie gminy na te cele;

2) opiniuje wszelkie sprawy szkolne i oświatowo - kulturalne, mające być przedmiotem uchwał organów ustrojowych gminy;

3) stawia i opiniuje wnioski, dotyczące niesienia przez gminy pomocy organizacjom i instytucjom oświatowym w zakresie spraw, przewidzianych w pkt 6) i 7);

4) bada potrzeby publicznych szkół powszechnych i dokształcających oraz oświaty pozaszkolnej i przygotowuje w tym zakresie wnioski do właściwych władz szkolnych;

5) wypowiada opinie o projektach zmian sieci publicznych szkół powszechnych i wnioskach, dotyczących zakładania szkół dokształcających, oraz może występować do władz szkolnych z wnioskami w tych sprawach;

6) inicjuje powstawanie i współdziała w organizacji i prowadzeniu utrzymywanych przez samorząd terytorialny szkół oraz instytucyj oświatowych, wychowawczych i zdrowotnych, jak: przedszkola, bursy szkolne, biblioteki, ośrodki kultury wiejskiej, swietlice oświatowe, osiedla i poradnie szkolne, boiska i urządzenia sportowe itp.;

7) inicjuje i współdziała w organizacji i prowadzeniu prac w zakresie oświaty pozaszkolnej;

8) inicjuje i współdziała w organizacji dla szkół publicznych opieki nad zdrowiem uczniów oraz w zapewnieniu odpowiednich warunków higieniczno - sanitarnych pomieszczeń, terenów szkolnych itp.;

9) inicjuje i współdziała w organizacji pomocy materialnej dla niezamożnych uczniów celem dalszego kształcenia;

10) współdziała z komitetami szkolnymi;

11) współdziała w budowie publicznych szkół powszechnych oraz podejmuje inicjatywę w tym zakresie;

12) załatwia inne sprawy, powierzone jej przez osobne przepisy i właściwe organy gminy.

Art. 3. (1) W skład komisji oświatowej gminy wiejskiej lub miejskiej wchodzą, jako członkowie:

1) przełożony gminy, jako przewodniczący komisji;

2) trzech członków, wybranych przez radę gminną spośród lub spoza jej grona;

3) dwóch nauczycieli publicznych szkół powszechnych, delegowanych przez inspektora szkolnego;

4) dyrektor lub kierownik szkoły średniej ogólnokształcącej, zawodowej lub dokształcającej, delegowany przez kuratora okręgu szkolnego, jeżeli szkoła taka na obszarze gminy istnieje;

5) inne osoby, powołane przez komisję, nie więcej jednak, niż dwie.

(2) Komisja wybiera ze swego grona sekretarza.

(3) Poza tym w posiedzeniach komisji oświatowej gminnej mogą brać udział: inspektor szkolny lub jego zastępca oraz delegat komisji oświatowej powiatowej z prawem zabierania głosu poza koleją mówców, prócz tego na zaproszenie przewodniczącego komisji przedstawiciele prawnie uznanych wyznań, lekarze szkolni, kierownicy szkół, przewodniczący komitetów szkolnych i inne osoby; wymienione w ustępie niniejszym osoby mają prawo głosu doradczego.

Art. 4. Komisja oświatowa gminy wiejskiej lub miejskiej w miastach niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych może być rozwiązana przez wydział powiatowy z własnej inicjatywy w porozumieniu z inspektorem szkolnym lub na jego wniosek z powodu: bezczynności, przekroczenia właściwości, naruszenia przepisów lub innego działania na szkodę interesu publicznego. W decyzji o rozwiązaniu komisji należy jednocześnie wskazać termin powołania nowej komisji. Do czasu powołania nowej komisji czynności jej sprawuje przewodniczący wespół z sekretarzem komisji oraz nauczycielem, wskazanym przez inspektora szkolnego.

Art. 5. (1) Przewodniczący komisji oświatowej lub wyznaczony przez nią członek referuje na posiedzeniach rady gminnej (miejskiej) sprawy szkolne i oświatowe.

(2) Na posiedzenia rady gminnej (miejskiej), na których mają być rozstrzygane sprawy szkolne i oświatowe, powinien być zapraszany inspektor szkolny, mający prawo brać w nich udział z głosem doradczym bezpośrednio lub przez swego przedstawiciela.

Art. 6. Komisja oświatowa powiatowa:

1) stawia wnioski do budżetu i opiniuje preliminarze budżetowe powiatowego związku samorządowego w działach oświaty i kultury oraz opiniuje w tychże działach budżety gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatowych związków komunalnych;

2) opiniuje wszelkie sprawy szkolne i oświatowo - kulturalne, mające być przedmiotem uchwał organów ustrojowych związku powiatowego;

3) stawia i opiniuje wnioski, dotyczące niesienia przez związki powiatowe pomocy organizacjom i instytucjom oświatowym i wychowawczym w zakresie spraw, przewidzianych w pkt 6) i 7);

4) inicjuje i współdziała w organizacji pomocy materialnej dla niezamożnej młodzieży celem dalszego kształcenia;

5) bada i opiniuje potrzeby szkolnictwa powszechnego i dokształcającego oraz oświaty pozaszkolnej i przygotowuje w tym zakresie wnioski do właściwych władz szkolnych;

6) inicjuje powstawanie i współdziała w organizacji i prowadzeniu utrzymywanych przez samorząd terytorialny szkół oraz instytucyj oświatowych, wychowawczych i zdrowotnych, jak: przedszkola bursy szkolne, biblioteki, świetlice oświatowe, ośrodki kultury wiejskiej, osiedla i poradnie szkolne, boiska sportowe itp.;

7) inicjuje i współdziała w organizacji i prowadzeniu prac w zakresie oświaty pozaszkolnej;

8) współdziała w akcji budowy szkół i mieszkań dla nauczycieli;

9) współdziała z organami gminnymi w zakresie zapewnienia szkołom publicznym odpowiednich warunków higieniczno - sanitarnych oraz opieki nad zdrowiem uczniów;

10) czuwa nad działalnością komisyj oświatowych gmin wiejskich i miast niewydzie-

lonych z powiatowych związków samorządowych;

11) załatwia inne sprawy, powierzone jej przez osobne przepisy i organy ustrojowe powiatowego związku samorządowego.

Art. 7. (1) W skład komisji oświatowej powiatowej wchodzą, jako członkowie:

1) przewodniczący wydziału powiatowego, jako przewodniczący komisji;

2) trzech członków, wybranych przez radę powiatową spośród lub spoza jej grona;

3) dwóch nauczycieli publicznych szkół powszechnych, delegowanych przez inspektora szkolnego;

4) dyrektor lub kierownik szkoły średniej ogólnokształcącej, zawodowej lub dokształcającej, delegowany przez kuratora okręgu szkolnego;

5) osoby, powołane przez komisję, nie więcej jednak, niż dwie.

(2) Komisja wybiera ze swego grona sekretarza.

(3) Poza tym w posiedzeniach komisji oświatowej powiatowej biorą udział z urzędu: inspektor szkolny lub jego zastępca z prawem zabierania głosu poza koleją mówców, instruktor oświaty pozaszkolnej, prócz tego, na zaproszenie przewodniczącego komisji, przedstawiciele prawnie uznanych wyznań, lekarze szkolni, lekarz powiatowy, architekt powiatowy, przewodniczący komisyj oświatowych gminnych i inne osoby; wymienione w ustępie niniejszym osoby mają prawo głosu doradczego.

Art. 8. Na posiedzenia rady powiatowej, wydziału powiatowego i rady miejskiej w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych podczas rozpatrywania i rozstrzygania spraw oświaty i kultury powinien być zapraszany inspektor szkolny, który ma prawo zabierania głosu i składania oświadczeń poza koleją mówców.

Art. 9. Komisja oświatowa powiatowa oraz komisja oświatowa miejska w miastach, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, może być rozwiązana przez wojewodę przy współudziale wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej) z głosem stanowczym w porozumieniu z kuratorem okręgu szkolnego z powodu: bezczynności, przekroczenia właściwości, naruszenia przepisów lub innego działania na szkodę interesu publicznego. W decyzji o rozwiązaniu komisji należy wskazać jednocześnie termin powołania nowej komisji. Do czasu powołania nowej komisji czynności jej sprawuje przewodniczący wespół z sekretarzem i delegatem inspektora szkolnego.

Art. 10. Członkami komisyj oświatowych mogą być tylko osoby, którym służy prawo wybierania do organów ustrojowych związków samorządowych.

Art. 11. (1) Kadencja komisyj oświatowych jest związana z kadencją organów ustrojowych samorządu terytorialnego.

(2) Członkowie, ustępujący wskutek upływu kadencji, pełnią swe czynności do czasu ukonstytuowania się komisji w nowym składzie.

Art. 12. (1) Do dochodzenia i karania wykroczeń przeciwko przepisom o obowiązku szkolnym powołane są zarządy gminne (miejskie).

(2) Zarząd gminny (miejski) wydaje orzeczenia i nakazy karne w trybie, określonym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365), przy czym służą mu w tym zakresie uprawnienia powiatowych władz administracji ogólnej.

(3) Egzekucję grzywien, nałożonych za wykroczenia przeciwko przepisom o obowiązku szkolnym, przeprowadza zarząd gminny (miejski) w trybie, określonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342). Wpływy z grzywien stanowią dochód budżetu gminy (miasta).

Art. 13. Przy każdej publicznej szkole powszechnej oraz dokształcającej tworzy się komitet szkolny. Skład, zakres działania i organizację komitetów szkolnych określą rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a w stosunku do szkół dokształcających zawodowych — także z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 14. Wykazy dzieci, podlegających obowiązkowi szkolnemu, prowadzą zarządy gminne (miejskie) w sposób, ustalony przepisami o obowiązku szkolnym.

Art. 15. Do organów specjalnych, powołanych ustawą niniejszą, stosuje się przepisy o nadzorze, zawarte w ustawie z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294)— jeżeli ustawa niniejsza inaczej nie stanowi.

Art. 16. (1) Kompetencje dotychczasowych organów samorządu szkolnego, nie wymienione w ustawie niniejszej, będą przekazane rozporządzeniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych organom ustrojowym samorządu terytorialnego, władzom szkolnym lub władzom administracji ogólnej.

(2) Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, ustali szczegółowe terminy i sposób wprowadzenia w życie ustawy niniejszej.

Art. 17. Na wnioski zarządów miast: Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, Warszawy

i Wilna, oparte na uchwałach organów stanowiących, Ministrowie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Spraw Wewnętrznych mogą wspólnymi rozporządzeniami ustanowić dla tych miast odmienną organizację specjalnych organów samorządu terytorialnego do spraw oświaty i kultury.

Art. 18. Ustawa niniejsza nie obowiązuje na obszarze województwa śląskiego.

Art. 19. Z dniem wprowadzenia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach w niej unormowanych.

Art. 20. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 21. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Poz. 94. Ustawa z dnia 23 lutego 1939 r. o zmianie kodeksu karnego wojskowego.

Poz. 95. Ustawa z dnia 23 lutego 1939 r. o użyciu broni przez Policję Państwową i organa ochrony granic.

Art. 1. Funkcjonariusze Policji Państwowej oraz organów ochrony granic są uprawnieni do użycia broni w następujących przypadkach:

1) dla odparcia bezpośredniego bezprawnego zamachu na życie, zdrowie lub wolność ich samych bądź innych osób;

2) dla odparcia bezpośredniego bezprawnego zamachu na mienie publiczne lub prywatne;

3) przeciwko osobie, używającej wobec nich przemocy fizycznej w celu udaremnienia czynności służbowej;

4) przeciwko osobie, mającej przy sobie broń lub inne przedmioty niebezpieczne dla życia lub zdrowia ludzkiego, jeżeli pomimo wezwania nie porzuci przedmiotu, bądź porzuciwszy go usiłuje nim ponownie owładnąć;

5) w czasie ścigania niebezpiecznego przestępcy lub osoby podejrzanej o ciężkie przestępstwo, jeżeli pomimo wezwania nie zatrzyma się, bądź rąk do góry nie podniesie;

6) dla udaremnienia ucieczki osoby aresztowanej lub zatrzymanej, którą uprzedzono, że w razie próby ucieczki zostanie użyta broń;

7) dla udaremnienia nielegalnego przekroczenia granicy Państwa;

8) przeciwko przebywającemu w kryjówce niebezpiecznemu przestępcy, jeżeli mimo wezwania kryjówki tej nie opuści;

9) przeciwko osobie, która nie usłucha prawnego wezwania, wydanego przez funkcjonariusza w czasie pełnienia służby asystencyjnej, wartowniczej lub konwojowej.

Art. 2. Oddziały zwarte mogą użyć broni tylko na rozkaz bezpośredniego dowódcy.

Art. 3. (1) Użycie broni może nastąpić jedynie w przypadkach oczywistej konieczności, jeżeli zamierzonego celu nie da się osiągnąć innymi środkami.

(2) Przed użyciem broni zawsze należy wezwać do zaniechania lub spełnienia danej czynności, ostrzegając, że będzie użyta broń, przy czym funkcjonariusze nie występujący w mundurach, winni ujawnić swój charakter. Jeżeli ostrzeżenie słowne nie byłoby celowe, należy ostrzec w inny sposób.

(3) Przepis ust. (2) nie dotyczy przypadków, w których wszelka zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia funkcjonariusza lub osób trzecich, bądź mogłaby udaremnić pościg i ujęcie przestępcy, bądź też groziłaby powszechnym niebezpieczeństwem dla życia, mienia lub zdrowia ludzkiego.

Art. 4. Jeżeli wynikiem użycia broni było zranienie człowieka, należy w miarę możności zapewnić zranionemu opiekę lekarską i udzielić mu pierwszej pomocy.

Art. 5 (1) Funkcjonariusz jest obowiązany zawiadomić niezwłocznie swą władzę przełożoną o każdym przypadku użycia broni.

(2) Władza przełożona jest obowiązana w każdym przypadku użycia broni przeprowadzić dochodzenie celem stwierdzenia, czy użycie broni nastąpiło zgodnie z przepisami ustawy niniejszej.

(3) Władza przełożona zawiadomi niezwłocznie właściwego prokuratora o przypadkach użycia broni, które spowodowały śmierć lub uszkodzenie ciała człowieka, albo były niezgodne z przepisami ustawy niniejszej.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 7. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc prawną rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. o użyciu broni przez organa służby bezpieczeństwa publicznego i ochrony granic (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 27, poz. 243).

Poz. 96. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 lutego 1939 r. o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską w sprawie przedłużenia układu płatniczego.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 2 marca Nr 50 Rok 1939

Poz. 87. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 18 lutego 1939 r. w sprawie wylosowanych numerów obligacji serii III 4% państwowej renty złotej.

Poz. 88. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 18 lutego 1939 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Poz. 89. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 18 lutego 1939 r. w sprawie umorzenia 2-ej raty 4½% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r.

---

z 3 marca Nr 51 Rok 1939

Poz. 90. Zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1939 r. Nr AA. 17g. 311 w sprawie odebrania debitu komunikacyjnego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 8 ustępu 1 Prawa prasowego z dnia 21 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 608) niniejszym odbiera debit komunikacyjny i zakazuje rozpowszechniania na obszarze Państwa czasopisma **„Billeten Oppozicji (Bolszewikow Lenincew)"**, wydawanego w języku rosyjskim w Paryżu.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) Michałowski

Poz. 91. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lutego 1939 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Grodziska Wielkopolskiego.

---

z 4 marca Nr 52 Rok 1939

Poz. 92. Zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1939 r. Nr AA. 17g. 288 w sprawie odebrania debitu komunikacyjnego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 8 ustępu 1 Prawa prasowego z dnia 21 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 608) niniejszym odbiera debit komunikacyjny niżej wymienionym drukom i zakazuje ich rozpowszechniania na obszarze Państwa:

1) kalendarzowi ściennemu na r. 1939-y p. t. **„1918 listopada"**, wydanemu w języku ruskim w U. S. A.;

2) kalendarzowi ściennemu na r. 1939-y p. t. **„Za Ukrainu"**, wydanemu w języku ruskim w U. S. A.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) Michałowski

---

z 6 marca Nr 53 Rok 1939

Poz. 93. Obwieszczenie Ministerstwa Komunikacji Nr L. B. I/62/2/39 z dnia 28 stycznia 1939 r. w sprawie wykazu zarejestrowanych szybowisk na obszarze Polski.

z 7 marca Nr 54 Rok 1939

Poz. 94. Zarządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 17 lutego 1939 r. o nadaniu statutu Centralnej Małopolskiej Kasie Oszczędności we Lwowie.

z 8 marca Nr 55 Rok 1939

Poz. 95. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 2 marca 1939 r. w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% premiowej pożyczki dolarowej serii III.

Poz. 96. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lutego 1939 r. w sprawie nadania herbu miastu Dąbrowicy.

Poz. 97. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 2 marca 1939 r. w sprawie umorzenia 17-ej raty amortyzacyjnej 7% pożyczki kolejowej z 1930 r.

III. Inne wydawnictwa.

Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości z dnia 1 lutego 1939 r. Nr 2.

Okólnik Ministra Sprawiedliwości

z dnia 20 stycznia 1939 r. Nr 1892/II. A./39

w sprawie stosowania przepisu art. 669 § 1 k. p. c. (licytacje nieruchomości wiejskich).

Do
Panów Kierowników sądów grodzkich.

Do wiadomości Ministerstwa Sprawiedliwości doszło, że w drodze egzekucji sprzedano na licytacji nieruchomość wiejską na zaspokojenie niewielkiej należności, jakkolwiek sprzedaż części tej nieruchomości byłaby wystarczyła na pokrycie tego długu. Nastąpiło to dlatego, że dłużnik nie złożył wniosku w myśl art. 669 § 1 k. p. c., ani w myśl art. 542 § 2 k. p. c., a nie zachodziły warunki, przewidziane w art. 706 k. p. c.

Ministerstwo Sprawiedliwości, celem zapobieżenia w przyszłości tego rodzaju przypadkom wysoce niepożądanym ze stanowiska społecznego, uważa za wskazane, by sędziowie i komornicy pouczali we właściwym czasie dłużników nie mających adwokatów o uprawnieniach, wynikających z przepisów art. 542 § 2, 669 § 1, 701 i 706 k. p. c.

Panów Kierowników sądów proszę o czuwanie nad przestrzeganiem zasady, wyrażonej w niniejszym okólniku.

Minister Sprawiedliwości:
W. Grabowski

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N. T. A" dział A, rocznik XVI rok 1938.

Nr 1606 A.

Postanowienia ust. 2 § 14 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o gospodarce finansowej gmin wyznaniowych żydowskich z 9 września 1931 poz. 698 Dz. Ust. nie uzasadniają obciążenia obowiązkiem składki gminnej osoby, posiadającej wprawdzie na obszarze pewnej gminy wyznaniowej majątek nieruchomy, lecz nie zamieszkałej na obszarze, na który rozciąga swą moc obowiązującą prawo o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich poz. 500/1928 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 27 września 1938 l. rej. 3554/36).

Nr 1607 A.

Przyjęcie przez władzę zgłoszenia robotnika, nie podlegającego obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocie, nie daje samo przez się prawa do korzystania z zasiłków, przewidzianych ustawą o wymienionym zabezpieczeniu z 18 lipca 1924 poz. 555/1932 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 7 października 1938 l. rej. 3547/36).

Nr 1608 A.

Wydziały powiatowe nie są kompetentne do rozstrzygania odwołań właścicieli działek budowlanych od decyzji organów zarządu gmin miejskich, ze związku powiatowego nie wydzielonych, mocą których obciążono odwoławców na podstawie art. 174 prawa budowlanego w brzmieniu ustawy z 14 lipca 1936 poz. 405 Dz. Ust. obowiązkiem zwrotu kosztów pierwszego urządzenia ulic lub placów komunikacyjnych. (Teza).

(Wyrok z 8 października 1938 l. rej. 701/37).

Nr 1609 A.

Robotnicy tartaku nie są zwolnieni od obowiązku uiszczania opłat na rzecz Funduszu Pracy po myśli art. 15 ust. 3 lit. b) ustawy o Funduszu Pracy (poz. 163/1933 Dz. Ust.), chociażby tartak ten odpowiadał warunkom § 1 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z 19 stycznia 1934 poz. 95 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 24 października 1938 l. rej. 5885/36).

Nr 1611 A.

Zwolnienia osób, pobierających zaopatrzenie inwalidzkie, od ponoszenia opłat na rzecz Funduszu Pracy, przewidziane w ust. 3 art. 15 ustawy z 16 marca 1933 poz. 163 Dz. Ust., nie obejmują dochodów, osiągniętych z innych źródeł. (Teza).

(Wyrok z 23 września 1938 l. rej. 5684/37).

Nr 1612 A.

1) Skutki, o których mowa w art. 50 prawa o ochronie lasów, nie stanowiących własności Państwa, z 24 czerwca 1927 poz. 932/1932 Dz. Ust., uzależnione są od faktycznego zaistnienia warunków, w tym artykule wskazanych, bez względu na okoliczność, czy odnośna sytuacja była zgodna z uprzednio obowiązującym prawem. (Teza).

2) Grunty, o których mowa z art. 50 powołanego prawa, nie będą uważane za grunty leśne w rozumieniu tegoż prawa nawet i w tych przypadkach, gdy władze leśne wydały przed 1 stycznia 1927 r. prawomocne zarządzenie co do zalesienia tych gruntów. (Zasada prawna wpis. od ks. zas. pr.).

(Wyrok z 12 października 1938 l. rej. 368/36).

Nr 1613 A.

1) Gminy miejskie jako właścicielki aptek miejski, zakładanych na podstawie przepisów ros. ustawy z 12 lutego 1912 Zb. Pr. i Rozp. Rządu Nr 33 poz. 267, mają na obszarze, na którym obowiązuje ros. ustawa lekarska z r. 1905, prawo brania udziału w postępowaniu, mającym na celu ustalenie, czy nie zachodzi potrzeba utworzenia w pewnej miejscowości nowej apteki, na równi z właścicielami normalnych aptek publicznych.

2) Właściciele aptek, uprawnieni na zasadzie art. 353 ros. ustawy lekarskiej oraz przepisów instrukcji Ministra Spraw Wewnętrznych z 1 czerwca 1931 poz. 204 Mon. Polsk. do wypowiadania opinii we wzmiankowanym pod 1) postępowaniu, mogą w opiniach tych nietylko podnosić zarzuty w tym kierunku, że z powodu założenia nowej apteki byt ich aptek może zostać zagrożony, lecz także mogą kwestionować potrzebę nowej apteki.

3) Postanowienia § 2 ust. 2 wymienionej powyżej instrukcji, określające stosunek liczby aptek do liczby mieszkańców, dotyczą tylko normalnych aptek publicznych i aptek, założonych na zasadzie ustawy z 12 lutego 1912 r.

4) · Wymienione pod 3) postanowienia nie wyczerpują momentów, które przy badaniu potrzeby nowej apteki publicznej winny być po myśli art. 353 ros. ustawy lekarskiej z r. 1905 uwzględniane.

5) Badanie potrzeby nowej apteki publicznej na zasadzie wymienionego ostatnio przepisu przeprowadzone być winno pod kątem widzenia projektowanego stanowiska tej apteki.

6) Swoboda uznania władzy, orzekającej na zasadzie wymienionego pod 4) przepisu o potrzebie nowej apteki oraz o kwestii zagrożenia bytu aptek sąsiednich, ograniczona jest o tyle, że władza ta ma obowiązek przeprowadzenia ustaleń faktycznych co do potrzeby nowej apteki oraz co do wspomnianej kwestii w zakresie, problemy te wyczerpującym, jako też ma obowiązek wydania rozstrzygnięcia, zgodnego z poczynionymi ustaleniami. (Teza).

(Wyrok z 31 października 1938 l. rej. 2498/36 i 2499/36).

Nr 1618 A.

Wobec treści art. 73 i 76 prawa o postępowaniu administracyjnym z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. w związku z § 7 obowiązującej na obszarze Województwa Poznańskiego ustawy z 20 lipca 1899 Zb. Ust. Pr. str. 141 brak pouczenia w decyzji ostatecznej władzy administracyjnej o służącym stronie prawie skargi do sądu powszechnego stanowi istotną wadliwość postępowania. (Teza).

(Wyrok z 14 października 1938 l. rej. 4780/35).

Nr 1619 A.

W myśl art. 81 ust. 3 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 listopada 1935 poz. 521 Dz. Ust. momentem opuszczenia służby wojskowej w b. państwie zaborczym przez osobę, pozostającą w niewoli nieprzyjacielskiej, jest moment zwolnienia jej z niewoli, przy czym nie bierze się pod uwagę terminów, określonych w art. 105 ust. 5 ustawy z 11 grudnia 1923 r. i w § 106 rozporządzenia Rady Ministrów z 28 maja 1934 poz. 513 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 17 października 1938 l. rej. 1497/37).

Nr 1620 A.

Powołanie się przez władzę w decyzji, cofającej na zasadzie ust. 1 art. 10 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z 27 października 1932 poz. 807 Dz. Ust. wydane pozwolenie na handel bronią i amunicją, jedynie na odpowiedni przepis prawa, bez podania bliższego uzasadnienia swego zapatrywania, nie stanowi wadliwości postępowania. (Teza).

(Wyrok z 18 października 1938 l. rej. 4212/37).

Nr 1621 A.

Przepis ust. 1 art. 108 ustawy z 23 marca 1933 poz. 294 Dz. Ust. nie wyklucza wynikającego z art. 11 ustawy z 17 lutego 1922 poz. 143 Dz. Ust. w brzmieniu rozporządzenia z 3 grudnia 1930 poz. 662 Dz. Ust. uprawnienia władzy szkolnej do wezwania gminy zbiorowej do wypłacenia zaległego dodatku mieszkaniowego nauczycielowi publicznej szkoły powszechnej, znajdującej się na obszarze tej gminy, także i w tym przypadku, kiedy dodatek ten należy się za okres, w którym szkoła znajdowała się na obszarze gminy jednostkowej, wchodzącej w dacie wezwania w skład danej gminy zbiorowej. (Teza).

(Wyrok z 25 października 1938 l. rej. 5027/36).

Nr 1622 A.

Prawo zgłoszenia uzasadnienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 39 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 1 lutego 1927 poz. 74 Dz. Ust., przysługuje tylko obecnym na zebraniu przedstawicielom dziedzin władnącej i służebnej. (Teza).

(Wyrok z 26 października 1938 l. rej. 3257/36).

Nr 1623 A.

1) Władza, orzekająca o koncesji na otwarcie i urządzenie nowej apteki normalnej na obszarze b. zaboru rosyjskiego, nie jest upoważniona przy ustalaniu warunków utworzenia nowej apteki, określonych w § 2 instrukcji Ministra Spraw Wewnętrznych z 1 czerwca 1931 poz. 204 Monit. Pol., do podwyższania ustanowionych w przepisie tym norm, oznaczających stosunek liczby aptek do liczby mieszkańców.

2) Ustanowione w cytowanym pod 1) przepisie normy traktować należy jako dotyczące mieszkańców danej miejscowości w rozumieniu postanowień rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o meldunkach i księgach ludności z 23 maja 1934 poz. 489 Dz. Ust. (Tezy).

(Wyrok z 26 października 1938 l. rej. 4033/36).

C.

Bibliografia.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Rocznik Polityczny i Gospodarczy P. A. T." na rok 1939.

Opuścił prasę „Rocznik Polityczny i Gospodarczy P. A. T." na rok 1939, wydany na-

kładem i w opracowaniu Polskiej Agencji Telegraficznej w Warszawie (str. 1240).

Wydawnictwo to zawiera, jak co roku, aktualną organizację władz rządowych, ponadto szereg danych z zakresu samorządu terytorialnego, życia religijnego, oświaty i kultury, życia gospodarczego oraz informacje dotyczące ważniejszych organizacyj publicznych, społecznych itp.

„Rocznik Polityczny i Gospodarczy P. A. T.“ zaleca się do użytku, jako zbiór informacyj dla urzędów administracji rządowej i samorządowej oraz instytucji społecznych i gospodarczych.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.